

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.**, zastoupen JUDr. Marií Koričanskou, Ph.D., advokátkou se sídlem Kolbenova 609/38, Praha 9, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 A 191/2017 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2017, č. j. MHMP 1518214/2017, bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18 (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2016, č. j. MC18 22860/2016 OVÚR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým správní orgán I. stupně umístil a povolil stavbu „Bytový dům Křivoklátská“ na pozemcích parc. č. X v k. ú. L. (dále též „stavba“).

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Přitakal žalobci v tom, že se žalovaný dopustil pochybení při doručování žalobou napadeného rozhodnutí, žádné z nich však nezakládá nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného. Jednalo se o administrativní pochybení nemající vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku dovozujiící porušení § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Podle krajského soudu z uvedeného ustanovení vyplývá, že pro řádné doručení prostřednictvím veřejné vyhlášky je nutné, aby byla předmětná

písemnost (v řešeném případě prvostupňové rozhodnutí) vyvěšena po dobu 15 dnů jak na fyzické úřední desce v místě úřadu, tak na elektronické úřední desce umožňující dálkový přístup. Podle krajského soudu byly splněny obě podmínky. Ze spisu vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo stanoveným způsobem vyvěšeno na úřední desce správního orgánu I. stupně a současně zveřejněno na elektronické úřední desce. Podle krajského soudu z tvrzení a podkladů předložených žalobcem nevyplývá, že by k vyvěšení na elektronické úřední desce nedošlo. Ani žádnou další žalobní argumentaci neshledal soud případnou. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel poukazoval na vady v doručování rozhodnutí žalovaného. Konkrétně vytýkal žalovanému, že mu doručil neúplné rozhodnutí. Žalovaný stěžovateli doručil pouze strany 1, 4 a 5 (a nikoliv strany 2 a 3) rozhodnutí. Až dne 3. 3. 2021 (v řízení o žalobě) žalovaný doručil stěžovateli úplné rozhodnutí. Pokud žalovaný tvrdí, že doručil stěžovateli úplné rozhodnutí již dne 12. 2. 2018, není to pravdou. Zásilka nebyla doručena stěžovateli do vlastních rukou, o čemž svědčí ve spisu založená doručka podepsaná „D.“ (a nikoliv „D.“). Podle stěžovatele měl krajský soud pro uvedené pochybení rozhodnutí žalovaného zrušit, což však neučinil, a proto je třeba zrušit jeho rozsudek. Dalším důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu je nerespektování § 62, § 71 a § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud pochybil tím, že v řízení o žalobě vyzval žalovaného k doslání rozhodnutí žalovaného stěžovateli. Takový postup krajského soudu je aktivistický, narušuje rovnost účastníků, právo na spravedlivý proces a princip dělby moci. V dalším stížním bodě namítal, že při doručování prvostupňového rozhodnutí nebyly splněny všechny podmínky uvedené v § 25 odst. 2 správního řádu. Podle stěžovatele nebylo rozhodnutí zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup, což dovozoval ze screenshotu (printscreenu) webové stránky archivu elektronické úřední desky správního orgánu I. stupně přiloženého k žalobě. Obsáhle polemizoval s dílčí argumentací krajského soudu k jednotlivým bodům žaloby a považuje ji za nepřípadnou. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Shrnl a rozvedl argumentaci obsažnou v rozsudku krajského soudu a v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný připustil, že doručil stěžovateli neúplné rozhodnutí. Tuto vadu však napravil. Žalovaný se o doručení neúplného rozhodnutí (z důvodu chybného výstupu z kopírovacího stroje) dozvěděl dne 23. 1. 2018, a to na základě žaloby doručené mu soudem. Žalovaný proto bezodkladně doručoval stěžovateli úplné rozhodnutí (viz přípis ze dne 1. 2. 2018 a přiloženou doručku). Žalovaný však přehlédl, že na doručence je podpis paní D. („D.“), a nikoliv stěžovatele. Na nesprávné doručení upozornil žalovaného krajský soud usnesením ze dne 10. 2. 2021, kterým žalovaného vyzval k zajištění řádného doručení rozhodnutí. Žalovaný proto dne 15. 2. 2021 opakovaně doručoval rozhodnutí stěžovateli. Z doručky vyplývá, že rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí dne 19. 2. 2021 a následně bylo fikcí doručeno. Dovojuje proto, že rozhodnutí bylo stěžovateli řádně doručeno.

pokračování

Podle žalovaného přitom krajský soud nepochybil, pokud vyzval žalovaného k doručení rozhodnutí. Jeho postup nelze považovat za protiprávní. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že by nebylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zveřejněno na elektronické úřední desce. Zveřejnění jednoznačně vyplývá ze správního spisu. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Podle uvedeného ustanovení lze rozsudek krajského soudu zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K takovým vadám nedošlo.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nejvyšší správní soud přitom neshledal ani existenci vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) *in fine* s. ř. s., tedy vady v řízení před soudem, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud se žádné takové vady nedopustil. Podrobněji viz dále.

[11] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl naplněn ani stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu

tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal, že by k takovým vadám došlo. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Při zjišťování skutkového stavu bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Ze shromážděných podkladů (založených ve spisovém materiálu) bez důvodných pochybností vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že byly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání jako opožděného. Nejvyšší správní soud přitom neshledal existenci žádné vady, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného, a to ani v procesu vydávání rozhodnutí, jeho doručování a dokazování. I v tomto ohledu bylo postupováno v souladu s právní úpravou a judikaturou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, ze dne 27. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36). Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Afs 11/2008 - 72 atp.).

[14] Ačkoliv lze souhlasit se stěžovatelem, že v procesu doručování žalobou napadeného rozhodnutí došlo k pochybením, nepovažuje je soud za vady vyvolávající nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalovanému lze vytknout, že stěžovateli nejprve doručil neúplné rozhodnutí. Žalovaný mu doručil pouze strany 1, 4 a 5 (a nikoliv strany 2 a 3) rozhodnutí, což ani sám nezpochybňuje (viz vyjádření k žalobě). Žalovaný rovněž nezpochybňuje, že k řádnému doručení rozhodnutí stěžovateli nedošlo ani v roce 2018 (kdy žalovaný doručoval stěžovateli již úplné rozhodnutí na základě obsahu žaloby zaslané mu soudem). Jak však soud zjistil

pokračování

ze soudního spisu krajského soudu, před rozhodnutím ve věci krajský soud zajistil řádné doručení úplného rozhodnutí žalovaného stěžovateli. K tomu viz usnesení krajského soudu ze dne 10. 2. 2021 (kterým bylo žalovanému uloženo, aby zajistil doručení předmětného rozhodnutí) a navazující doručenkou na čl. 37 soudního spisu předloženou žalovaným, ze které vyplývá, že před vydáním rozsudku krajského soudu bylo rozhodnutí stěžovateli doručeno. Ani sám stěžovatel ostatně nezpochybňuje, že mu v řízení o žalobě bylo doručeno úplné rozhodnutí obsahující všechny zákonné náležitosti (srov. § 68 správního řádu). Stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, pokud uložil žalovanému doručení rozhodnutí. Je názoru, že jeho postup je aktivistický, narušuje rovnost účastníků, právo na spravedlivý proces a další zásady správního řízení.

[15] Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Krajský soud postupoval zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ta tenduje k tomu, aby soud neodmítal žalobu pro předčasnost z důvodu, že směřuje proti rozhodnutí, které nebylo řádně doručeno, ale aby uložil správnímu orgánu povinnost takovou vadu odstranit. Takový postup naplňuje smysl a účel soudní ochrany veřejných subjektivních práv a odpovídá zásadě ekonomie řízení. K tomu lze odkázat např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78, a na něj navazující rozsudky téhož soudu - rozsudky ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Afs 78/2010 - 91, ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 As 32/2013 - 44 atp. Nejvyšší správní soud přitom uvedeným nikterak neaprobuje postup správního orgánu, který až napotřetí řádně doručí (úplné) správní rozhodnutí. Jak správně připomíná stěžovatel, povinnost zajistit řádné doručení úplného rozhodnutí vázne na správním orgánu. Z důvodu, že této povinnosti bylo nakonec dostáno, však soud neshledává důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, jak konkrétně se uvedený postup dotkl jeho práv, resp. jak se projevil na celkovém výsledku soudního řízení. Ani netvrdí, že by při včasné doručení uplatnil jinou argumentaci, že měl nedostatečný prostor pro rozšíření žalobní argumentace atp. Ani v kasační stížnosti přitom neuplatnil žádnou novou argumentaci vůči později doručěným částem odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si přitom plně uvědomuje, že soud má podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, není však názoru, že by došlo k porušení tohoto ustanovení. Krajský soud pouze zajistil řádné doručení správního rozhodnutí (jehož plné znění bylo založeno ve spisu), a nevycházel tedy z žádných nových skutečností. Pokud pak stěžovatel poukazyval na § 62 a § 71 s. ř. s. žádné z těchto ustanovení neřeší situaci, ke které došlo v dané věci. Cílem § 62 s. ř. s. je docílit tzv. uspokojení navrhovatele. To lze však aktivovat pouze na základě procesní iniciativy správního orgánu (viz KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK, Petr MIKEŠ, Ondřej KADLEC, Karel ČERNÍN, Filip DIENSTBIER a Karel BERAN. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 62 s. ř. s. přístupný např. v systému ASPI). Žalovaný však takovou iniciativu neprojevil. Nebyly splněny ani další podmínky pro aplikaci uvedeného ustanovení (viz rovněž označenou odbornou literaturu). Ve stěžovatelem akcentovaném § 71 s. ř. s. jsou pak vyjmenovány povinné náležitosti žaloby a povinná příloha žaloby (opis napadeného rozhodnutí). V dané věci stěžovatel k žalobě přiložil opis (jemu doručeného neúplného) rozhodnutí a soud po řádném doručení (úplného) rozhodnutí žalobu věcně projednal. Takový postup neodporuje § 71 s. ř. s., a nadto konvenuje smyslu soudního přezkumu, resp. efektivní ochraně veřejných subjektivních práv (viz výše).

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že souhlasí s krajským soudem, že v řízení před žalovaným nedošlo k vadám, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Podobně jako krajský soud považuje vady před žalovaným za vady administrativního charakteru nemající za následek nutnost kasace rozhodnutí žalovaného. K takovým vadám nedošlo ani v řízení před soudem. Soud postupoval v mezích právní úpravy a judikatury.

[17] Stěžovatel dále namítal, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 25 odst. 2 správního řádu a brojil proti opačnému závěru krajského soudu. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Plně se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Stran stížní argumentace dodává soud následující.

[18] Nejvyšší správní soud si vyžádal správní spis, ze kterého zjistil, že žádostí ze dne 15. 10. 2015 požádal stavebník o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu. O této žádosti rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 7. 2016, č. j. MC18 22860/2016 OVÚR. Uvedené rozhodnutí správní orgán I. stupně doručoval z důvodu velkého počtu účastníků řízení veřejnou vyhláškou (viz § 94a stavebního zákona, § 144 odst. 1 správního řádu). Na prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že právní moci nabylo dne 11. 4. 2017. Dne 1. 9. 2017, tedy několik měsíců po nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, doručil stěžovatel správnímu orgánu I. stupně podání, ve kterém uváděl, že podává odvolání jako opomenutý účastník územního a stavebního řízení (své účastenství v řízení odvozoval od vlastnictví bytové jednotky a odpovídajícího spoluvlastnického podílu v bytovém domě M. č. p. X k. ú. L.). Toto odvolání zamítl jako opožděné žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 10. 2017.

[19] Stěžovatel nezpochybňuje, že prvostupňové rozhodnutí mohlo být doručováno veřejnou vyhláškou. Namítá, že při takovém doručování nebyly splněny všechny podmínky uvedené v § 25 odst. 2 správního řádu. S ohledem na dispoziční zásadu ovládající řízení před správními soudy (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, atp.) se Nejvyšší správní soud zabýval splněním podmínek pro doručení veřejnou vyhláškou.

[20] Podle § 25 odst. 2 správního řádu se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenu, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.

[21] Zákon tedy v případě doručování veřejnou vyhláškou vyžaduje, aby byla předmětná písemnost vyvěšena po dobu 15 dnů na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje (v dané věci správní orgán I. stupně), přičemž na písemnosti má být vyznačen den vyvěšení. Současně zákon stanoví, že se má písemnost zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Teprve v případě splnění obou podmínek se písemnost považuje (patnáctým dnem po vyvěšení) za doručenu.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že obsah spisu poskytuje oporu pro závěr o splnění obou podmínek, na čemž nemůže nic změnit stěžovatelova argumentace, resp. jím předložené podklady.

[23] Ve správním spisu je založeno potvrzení ze dne 1. 8. 2016, č. j. MC18 24909/2016 OVÚR, sp. zn. MC18/18-29/2016/OVÚR/Va, vystavené správním orgánem I. stupně, ze kterého vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo na úřední desce vyvěšeno dne 13. 7. 2016 a ve stejný den zveřejněno též způsobem, který umožňuje dálkový přístup. Ani Nejvyšší správní soud přitom nemá na základě tvrzení stěžovatele a jím předloženého printscreenu důvod domnívat se, že tomu tak nebylo. Přitakává krajskému soudu a žalovanému, že předmětný

pokračování

printscreen neprokazuje, že by rozhodnutí nebylo zveřejněno. Z printscreenu vyplývá, že v období od 29. 7. 2016 do 15. 8. 2016 nebyly zveřejňovány písemnosti na úřední desce, jak však vyplývá ze správního spisu, prvostupňové rozhodnutí bylo dne 29. 7. 2016 z úřední desky svěřeno. Vysvětlení žalovaného ohledně tohoto sejmутí (z důvodu ochrany osobních údajů) pak lze považovat za racionální. Nejvyšší správní soud dodává, že závěr o zveřejnění rozhodnutí na úřední desce podporují i snímky obrazovky z webových stránek správního orgánu I. stupně, ze serveru mapasamospravy.cz a dále výpis historie dokumentu (prvostupňového rozhodnutí) z administrativního systému GINIS. Uvedené podklady stěžovatel nepochybně ani v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv i krajský soud se o ně opíral, resp. stavěl na nich svou argumentaci. Nelze přehlédnout, že ve spisu jsou založena i odvolání dalších osob, ze kterých vyplývá, že jim prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno veřejnou vyhláškou, resp. že odvolání podaly právě na základě informací uvedených na úřední desce. Proti této kombinaci důkazů stěžovatel staví printscreen. Nejvyšší správní soud se přitom již opakovaně vyjádřil k omezené síle printscreenu jako důkazního prostředku, resp. snadné zneužitelnosti takového prostředku (srov. např. rozsudky ve věcech sp. zn. 8 As 6/2015, sp. zn. 8 Afs 82/2006, sp. zn. 8 Afs 55/2008, sp. zn. 8 As 57/2015, sp. zn. 9 As 100/2012) a na tomto setrvává i v dané věci. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem v tom, že předmětný printscreen neměl potenciál zpochybnit zveřejnění na elektronické úřední desce. I v dalších ohledech přisvědčil kasační soud krajskému soudu a neshledává případnou polemiku stěžovatele s jeho argumentací. Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel se sice odvolává na vlastní software, jehož prostřednictvím sleduje vybrané elektronické úřední desky, nicméně ničeho dalšího netvrdí, a především nedokládá; žalovaný předložil důkazy svědčící jeho tvrzení a stěžovatel pouze obecně konstatoval jejich nepravdivost. Ani v kasačním řízení stěžovatel nepředložil žádné podklady, které by měly potenciál vyvrátit obsah správního spisu, resp. zpochybnit správnost ve spisu založených listin, a to i přes upozornění krajského soudu (viz výše). Za tohoto stavu soud neshledal případnost tvrzení stěžovatele stran neprokázání zveřejnění rozhodnutí na úřední desce. Ztotožnil se s hodnocením krajského soudu, na které odkazuje. Dokazování jím provedené považuje za dostačující a odpovídající východiskům judikatury (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11).

[24] Nejvyšší správní soud tedy na podkladě stížní argumentace neshledal důvod k vyslovení závěru o nesprávnosti argumentace krajského soudu stran splnění podmínek uvedených v § 25 odst. 2 správního řádu. Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[25] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Zamítl proto kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec úřední činnosti

v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu